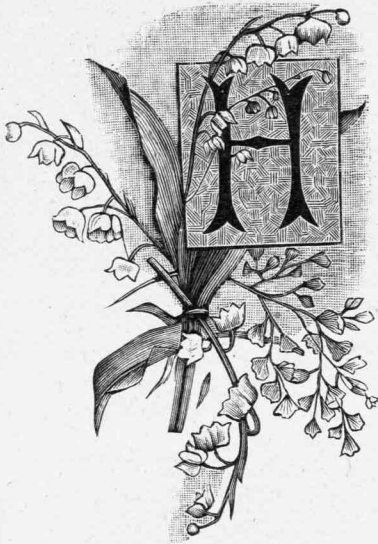

ΕΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΩΝ ΔΟΡΙΑ

ΤΟ θεσπεσία ἑσπέρα τοῦ Μαρτίου. Πλήθος ἀμαξῶν ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαύλεως πρὸς τὴν Νεάπολιν· ὁ ἥλιος ἔδουε καὶ τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου ἦσαν γαλήνια. Αἱ κορυφαὶ τοῦ Πausιλύπου μόλις διεγράφοντο εἰς τὸν ἀκτινοβολοῦντα οὐρανόν, ἐπὶ δὲ τοῦ Βεζουβίου ἠωρεῖτο νέφος φαιόν.

— Κάμμια δύοσις ἡλίου δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῆς Νεαπόλεως, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα Βαρόλδη πρὸς τὴν παραπλεύρως αὐτῇ καθημένην χαρίεσσαν νεάνιδα, ὅτε ἡ βραεῖα ἀμαξα μὲ τὰς θύρας τῆς φερούσας οἰκόσημα ἐστράφη πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Τολέδου. Εἶπέ μοι, Κοντσέτα, εἶδες ποτε ὁμοίαν ταύτης ἐν Ἑλβετία;

Ἡ δόνα Κοντσέτα Βορδάλθα ἔστρεψε νωχελῶς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ πρὸς στιγμὴν οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλησαν, ὅτε ἡ λαμπρότης τοῦ οὐρανοῦ ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι πλέον διὰ τὰς δύοσις τοῦ ἡλίου, ἀπεκρίθη ἀδιαφόρως, βυθιζομένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς. Εἰς ἐμέ φαίνεται ὡς μεγάλη τραγωδία ἡ πάθος ὑψηλόν· ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔχω ἡ τραγωδίαν νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ, ἡ πάθος τι νὰ μὲ διασκεδάζῃ, αἱ δύοσις μὲ ἀφίνουν πολὺ ψυχράν.

— Ἀγαπητὴ μου Κοντσέτα, τί ἔχεις πάθῃ; Ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα. Ἀπουσιάζω ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ ὅταν ἐπιστρέφω σ' εὐρίσκω ἀδιάφορον, ψυχροτάτην. Τί...

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἀμαξὰ τις παρήλθεν· ἐν αὐτῇ ἐκάθηντο ἀνὴρ καὶ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ἤγειρε τὸν πῖλόν του καὶ ἀμφότεραι, ἡ τε δόνα Κοντσέτα καὶ ἡ πριγκήπισσα, ἀντεχειρέτισαν.

— Εἶδες; Εἶδες; Ἐψιθύρισεν ἡ δόνα Κοντσέτα, δραπτομένη τῆς χειρὸς τῆς φίλης αὐτῆς, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπορφυροῦτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγγλὴς σύζυγος τοῦ Πεντραβίνου. Ἦλθον ἐδῶ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

— Ἀλλά, Κοντσέτα...

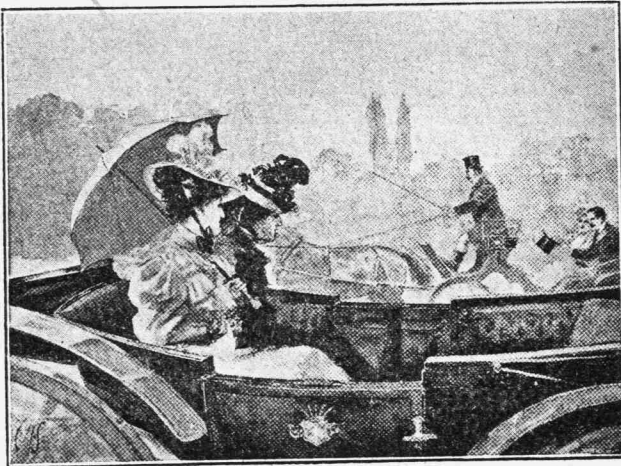
— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ δόνα Κοντσέτα, σκυθρωπῶς, ἠξέυρω τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Ἀμφότεραι ἠπατήθημεν. Ὁ Πεντραβίνος μετέβη εἰς Ἀγγλίαν

και όταν επέστρεψεν, ἔφερον αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Καὶ μοῦ μειδιᾷ αὐτός, καὶ μοῦ μειδιᾷ αὐτὴ, ἐξηκολούθησε μὲ κεκρατημένην μανίαν εἰς τοὺς λόγους τῆς, ἐν ᾧ διέρχονται ἐποχούμενοι εἰς τὴν ἀγοραῖαν ἀμαζάν των. Διότι γνωρίζει αὐτός, καθὼς καὶ αὐτὴ τώρα, ὅτι δὲν μοῦ εἶναι ἀδιάφορος.

— Ὁ πριγκιψ Πεντραβίνος ἐνυμφεύθη! Εἶπεν ἡ φίλη τῆς ἐκπληκτος. Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι πάμπτωχος.

— Πτωχὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ ἀγγίλις σύζυγός του, ἀπεκρίθη ἡ δόνα Κοντσέτα, πικρῶς. Εἰσὶ τόσον πτωχοὶ ὥστε ἐμίσθωσαν τὸ μέγαρον Πεντραβίνου κατὰ διαμερίσματα καὶ κατοικοῦν εἰς τὸ μικρότερον, εἰς τὸ ὑπερῶον.

— Τί τρελλός! Τί τρελλός! Ἐσυλλογίσθη ἡ πριγκήπισσα. Νὰ παραγνωρίσῃ τὴν Κοντσέταν Βορδάλθα καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατρὸς τῆς καὶ νὰ νυμφευθῇ τὴν πτωχὴν ξένην! Βεβαίως, θὰ ἦναι παράφρων.

⊕ Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἀμαεᾶ τις παρήλθε ⊕

φίλην τῆς εἰς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα, πεφοβισμένη ὀλίγον ἐκ τῆς σιγῆς αὐτῆς καὶ ἐκπεληγμένη διὰ τὴν ὄψιν τῆς· ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ τιμώνιον τῆς δόνας Κοντσέτας, κομψὴν φωλεὰν ἐκ κιτρίνου χρυσοκεντήτεου ὑφάσματος, κατακλυζόμενον ἀπὸ φῶς τοῦ λάμποντος οὐρανοῦ, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ ἐψιθύρισε·

— Φιλτάτη Κοντσέτα, τί συμβαίνει; Λέγε εἰς τὴν παλαιάν σου φίλην.

— Τὸν μισῶ! Τὸν μισῶ! Ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, ἀπωθοῦσα τὴν πριγκήπισσαν ἀγρίως.

Ἔϊτα, δραμοῦσα εἰς τὸ παράθυρον, ἔσυρεν ὀρμητικῶς τὸν θώμιγγα τοῦ παραπετάσματος.

— Κύτταξε! Ἀνέκραξε, κύτταξε αὐτὸν τὸν ἐξώστην! Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα βλέπω ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος καί, — ὦ! Τὸν μισῶ, τὸν μισῶ!

Πέραν τοῦ μεγάρου Βορδάλθα ἐξετείνετο κήπος, ἐν ᾧ λευκὰ ἀγάλ-

Ἡ πορεία τῆς ἀμαζῆς ἦτο βραδεῖα καὶ ἀμφοτεροὶ αἱ φίλοι ἐσιώπων, χαιρετίζουσαι ἀκαταπαύστως τὰς πολυτελεῶς ἐνδεδυμένας κυρίες, αἵτινες διήρχοντο ἐντὸς ἄλλων ἀμαζῶν. Ἐπὶ τέλους ἀφίκαντο πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου Βορδάλθα.

Ἡ πριγκήπισσα ἠκολούθησε τὴν

ματα διεκρίνοντο μεταξύ τῶν πρασίνων πρίνων, καὶ ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἥδη ἀφθονία ἀνοικτοχρόων ἀνθέων. Εἰς τὸ ἀπώτερον μέρος ἐκλείετο ὑπὸ ὀγκωδῶν τοίχων ἐτέρου μεγάρου, εἰς τὸν ἀνώτερον ἐξώστην τοῦ ὁποίου ἀνὴρ τις καὶ γυνὴ τις ἴσταντο. Ὁ βραχίον τοῦ ἀνδρὸς περιέβαλλε τοὺς ὤμους τῆς ἐγγὺς αὐτῷ γυναικός.

Ἡ πριγκήπισσα εὐθὺς ἀνεγνώρισε τὸν πριγκηπα Πεντραβίνον καὶ τὴν σύζυγόν του καί, στραφεῖσα, παρετήρησε τὴν φίλην τῆς μετ' ἀπορίας.

— Διότι τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ δόνα Κοντσέτα, καὶ διότι ἐπροτίμησεν αὐτὴν ἀπὸ ἐμέ.

Κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς ἐξερράγη εἰς βαθεῖς στεναγμούς.

— Ὁ Βέππος Πεντραβίνος καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν, ὑπήρξαμεν φίλοι ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας καὶ ὅταν ἀφέθῃ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πρὸ διετίας καὶ ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ἐσκεπτόμην, — ἡλπίζον, — ὅτι ἤθελε μὲ νυμφεῦθῃ. Ἀλλὰ μετέθῃ εἰς Ἀγγλίαν καί, — καὶ ἐπέστρεψε μὲ σύζυγον. Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα τὸν συνήντησα εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μοντεφιασκόνε, καὶ μ' ἐγνώρισεν εἰς αὐτὴν «ὡς παλαιάν του φίλην καὶ συμπαίκτηριαν!» — Ἐμέ, ἡ ὁποία ἠδυνάμην νὰ γονυπετήσω ἐνώπιόν του ἐκεῖ, καὶ νὰ φωνάξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, «Βέππο, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ». Καὶ ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ ὠμίλησεν εἰς κακὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἐγὼ ἐμειδίασα καὶ ὠμίλησα περὶ τοῦ Βέππου πῶς ἦτο μικρὸ παιδί, — ἀλλ' ἠδυνάμην νὰ σφάξω ἀμφοτέρους, καθὼς εὕρισκοντο ἐνώπιόν μου, ἀμφοτέροι τόσοι εὐτυχεῖς, ὦ! Τόσων εὐτυχεῖς!

Ἐπὶ μικρὸν ἠκούοντο μόνον στεναγμοὶ ἐντὸς τοῦ κιτρίνου δωματίου.

Ἡ πριγκήπισσα ἐκάθητο σιγῶσα, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἐκρήξει ταύτῃ γυναικός, οὔσης, συνήθως, ψυχρᾶς καὶ ἡρέμου.

— Ἴσως δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσης, ἀνέκραξεν ἡ δόνα Κοντσέτα, ἴσως μὲ ἀδικεῖς, ἀλλ' εἶσαι φίλη μου.

Ἡγέρθη αἰφνιδίως καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πριγκήπισσαν, τὴν ὁποίαν περιεπτύχθη.

— Καὶ ἐσιώπησα τόσον χρόνον, ἐξηκολούθησεν. ὦ! Ὁ κόσμος εἶναι πολὺ κακὸς διὰ τὰς γυναῖκας! Ἀνέκραξεν αὖθις, ἀνεγερθεῖσα καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ. Δύναται νὰ φωνάξῃ τὸν ἔρωτά του μεγαλοφώνως εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ ὁ κόσμος νὰ τείνῃ εἰς αὐτὸν τὰς χεῖρας μετὰ συμπαθείας. Ἀλλ' ὅταν ἡ γυνὴ δεῖξῃ τὴν προτίμησίν τῆς τότε φωνάζει «Ἀναίσχυτον! Ἀπρεπές!». Φρονεῖς, προσέθετο ἀποτόμως, ὅτι ἂν ἐδείκνυσεν εἰς τὸν Βέππον ὅτι τὸν ἠγάπων, δὲν θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὁ Βέππος εἶναι τρελλός, ἀπεκρίθη ἡ πριγκήπισσα μετὰ πεποιθήσεως. Τὸ πᾶν θὰ ἐκέρδιζεν ἂν ἐνυμφεῦτο σέ. Ἐνυμφεῦθη κάποιαν ἄλλην, καὶ ἴσως ἂν τοῦ ἔλεγεσ ὅτι τὸν ἠγάπας, τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ συνέβαινεν. Εἶναι ἀνὴρ καί, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐντιμὸς ἀνὴρ. Σὺ

είσαι πλουσία, αὐτὸς εἶναι πτωχός. Ἄλλὰ νυμφεύεται ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ. Ἀγαπητὴ μου Κοντσέτα, προσέθετο πρῶως, δικαιούται ποιοῦ τινος σεβασμοῦ. Πίστευσόν με, εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνῃ τις ἄγamos παρὰ νὰ ἐξαπατηθῇ ὑπὸ ἀνδρὸς ὅστις νυμφεύεται μίαν διὰ τὰ χρήματα της.

Ἐστέναξε πικρῶς· εἶτα, ἐγερθεῖσα, ἔθετο τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νεάνιδος καὶ παρατηρήσασα αὐτὴν σοβαρῶς εἶπε :

— Λησμόνησέ τα ὅλα, ἀγαπητὴ μου. Μόνη σου λυπεῖς σεαυτὴν καὶ οὐδὲν ὠφελεῖσαι.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς, δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς. ἀνέκραξεν ἡ δόνα Κοντσέτα παραφόρως. Πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ τὸ ὑποφέρω ; Νὰ συναντῶ αὐτὸν πανταχοῦ, νὰ βλέπω τὰ εὐμενῆ βλέμματά

του ὅταν μοὶ ὀμιλῇ, καὶ νὰ βλέπω ν' ἀπαστράπτουν ὅταν ἐκείνη μειδιᾷ, — εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀναχώρησον δι' ὀλίγον χρόνον, συνεβούλευσε τρυφερῶς ἡ πριγκήπισσα. Εὐκολώτερον θὰ λησμόνησῃς μακρὰν τῆς Νεαπόλεως.

— Naί, πρέπει ν' ἀναχωρήσω, εἶπεν ἡ

✠ Ἐξήγαγε δακτύλιον ἐκ τοῦ λιχανοῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρός της ✠

δόνα Κοντσέτα, ὡσεὶ λαμβάνουσα αἰφνίδιον ἀπόφασιν. Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ αὔριον τὸ ἀπόγευμα. Θὰ ἔλθῃς μαζί μου ;

— Εἶναι φρόνιμον ; Ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα.

— Δὲν εἶναι ζήτημα φρονήσεως, ἀπεκρίθη ἐκείνη εὐερέθιστος. Εἶναι ἀνάγκη, — συγχαρητήρια διὰ τὸν γάμον. Ὅφείλεις καὶ σὺ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆς. Ἄς ὑπάγωμεν μαζί. Θὰ τὸ ὑποφέρω καλλίτερον ἢ ἦσαι καὶ σὺ μαζί μου.

Ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη κατόπιν τῆς πριγκήπισσης, ἡ δόνα Κοντσέτα ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐγγὺς τοῦ παραθύρου καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ἵνα σύρῃ τὸν θώμιγγα τοῦ παραπετάσματος, ὅταν μετ' αἰφνιδίου ἀναρωνήσεως ἐξήγαγε μέγαν δακτύλιον ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρός της καὶ ἐξήτασεν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς. Ἐν τῷ κέντρῳ ὑπῆρχε μέγας σμάρραγδος ἐντὸς ἀξιοπεριέργου τετραγώνου θέσεως· ἐκατέρωθεν

τοῦ κεντρικοῦ λίθου εὐρίσκοντο ἕτεροι μικρότεροι σμάραγδοι, χωριζόμενοι ἀπ' αὐτοῦ δι' ἀδαμάντων. Ὑψώσασα τὸν δακτύλιον εἰς τὸ φῶς ἢ δόνα Κοντσέτα εἶδεν ὅτι ἀντὶ τοῦ βαθέως πρασίνου χρώματος, ὅπερ συνήθως ἀνέδιδεν ὁ μεσαῖος σμάραγδος, τὸ βάθος τοῦ πολυτίμου λίθου ἦτο κίτρινον. Τί ἐσήμαινε τούτο; Καὶ πάλιν ἐξήτασε τὸν δακτύλιον ἐπιμελῶς λίαν· ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν καὶ ὤθησε διὰ μαχαιριδίου σιγὰ τὰς χρυσᾶς χηλᾶς, αἵτινες συνεκράτουν τοῦτον εἰς τὴν θέσιν του. "Ὅταν ἡ τελευταία χηλὴ ὑπεχώρησεν, ὁ σμάραγδος ἔπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ τεμαχίου λευκοῦ χάρτου, καὶ μετὰ μικρᾶς σταγόνος χρυσοῦ ὑγροῦ.

Ἡ δόνα Κοντσέτα ἐξεπλάγη. Ὁ σμάραγδος, ἔτι μᾶλλον πράσινος, ἐφαίνετο λάμπων ἀπαισίως, εἰς τὸ πλευρόν του δ' εὐρίσκετο ἡ χρυσοῦ ἐκείνη σταγὼν. Παρετήρησε τὸν λίθον καὶ εἶτα τὸν δακτύλιον, τὸν δακτύλιον καὶ εἶτα τὸν λίθον. Καὶ ἐν ᾧ παρετήρει, ἀπερίγραπτος τρόμος τὴν κατέλαβε. Τότε, ἔλαβε μικροσκόπιον καὶ ἀνεκάλυψε μικρὰν ὀπήν εἰς τὸ βάθος τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ὁ σμάραγδος. Ὁ δακτύλιος ἦτο μέγας· ἀλλ' ἐνδοτέρω, εὐθύς ὑπὸ τὸν μεσαῖον σμάραγδον, ἦτο ὀγκωδέστερος. Σαφῶς ἐφανερῶτο ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν μέγαν λίθον χώρος ἦτο κοίλος· ἡ δόνα Κοντσέτα ἐρρίγησεν. Ἐφερε τὸν δακτύλιον διαρκῶς κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, ὃν εἶχε δωρήσει αὐτῇ ὁ πατήρ της, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι ἦτο οἰκογενειακὴ κληρονομία καὶ ἀνῆκε ποτε εἰς ἓνα Δόρια, ὅστις πρὸ τριῶν αἰώνων εἶχε νυμφευθῆ μίαν Βορδάλθαν.

"Ὅμως, ὁ σμάραγδος καὶ ἡ χρυσοῦ σταγὼν ἔλαμπον παραπλευρώς. Ἄφνω, ἡ δόνα Κοντσέτα ἔσχισε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου, ὅπερ εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν σταγὼνα καὶ προύχώρησε πρὸς τὸν καλάθον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο τὸ κυνάριον της. Τὸ μικρὸν ζῶον ἀνεπήδησεν εἰς τὴν προσέγγισίν της καὶ ἀφοῦ ὠσφράνθη τὸν χάρτην, ὃν αὐτὴ ἐρρίψεν αὐτῷ, ἐξέβαλε τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης του καὶ ἔλειξε τὴν σταγὼνα, ἥτις ἐφαίνετο λαμπροτέρα νῦν. Κάτωχος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους ἡ δόνα Κοντσέτα ἀνέμενε. Τὸ κυνάριον ἐξῆλθε τοῦ καλάθου καὶ ἤρξατο νὰ πηδᾷ περὶ αὐτῆς, προσπαθοῦν νὰ λείξῃ τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας ἐκείνη ἔθετο ὀπισθὲν της μετ' ὀξείας κραυγῆς. Αἰφνης, ἐν ᾧ προσέτριβε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν ἐσθῆτά της, ἔστη, ἀκίνητον μονοῦ μείναν. Εἶτα, ἐρρίγησε σπασμωδικῶς, ἀνέβλεψεν εἰς αὐτὴν, ἐξετάθη καὶ ἐκυλίσθη — νεκρόν.

Πρὸς στιγμὴν ἡ δόνα Κοντσέτα παρετήρησε τὸ μικρὸν ἄκαμπτον σῶμα κείμενον εἰς τοὺς πόδας της, εἶτα ἔδραμε καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν. Ἐπὶ δύο ἔτη ἔφερε καθ' ἐκάστην τὸν δακτύλιον ἐκεῖνον καὶ ἐπὶ δύο ἔτη ἔφερε καθ' ἐκάστην τὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ δακτύλου της. Φρικώδεις διηγήσεις δηλητηριασμένων δακτυλίων, θανατηφόρων οἴνων καὶ θανασίμων εὐωδῶν ἀνθῶν εἰσώρμησαν εἰς τὸν νοῦν της. Ὁ δακτύλιος ἀνῆκεν εἰς τοὺς Δόρια, πρὸς μόνην ἴσως χρῆσιν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ζωὴ κατέστη ἀδύνατος εἰς τὸν φέροντα.

Ἐμπλεως φρίκης ἡ δόνα Κοντσέτα ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ ἐξῆλθεν εἰς αὐτόν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο φωτεινὸς ἀκόμη, κάτωθεν δὲ ἤρ-

χοντο οί συγκεχυμένοι κρότοι τῆς πόλεως. Ἡ δόνα Κοντσέτα ἐστηρίχθη εἰς τὸ κιγκλίδωμα καὶ ἀνέπνευσε βαθέως. Ἐδῶ ὑπῆρχεν ἡ ζωὴ, ὅπισθεν αὐτῆς ἐνήδρευεν ὁ θάνατος. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κατέστη ἀσθμαίνουσα καὶ διακεκομμένη, ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς εἶχε συνείδησιν μόνον τῆς ὀροσερότητος τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ κυανοῦ καὶ φαιοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁρμεμφύτως παρετήρησε τὸ μέγαρον Πεντραβίνου. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸν ἐξώστην αὐτῶν, καὶ καθόσον τοὺς παρετῆρει ἡ δόνα Κοντσέτα, ὁ τρόμος τὴν ἐγκατέλιπε καὶ τὰ χεῖλη τῆς διεστέλλοντο φρικωδῶς. Παρετῆρει αὐτοὺς μέχρις οὗ τὸ σκότος ἤρξατο νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸν κήπον· ἐκεῖνοι ἐκινήθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν ἐξώστην. Ἐν ᾧ δὲ ὁ πρίγκηψ ἔστη ἵνα ἀφήτῃ τὴν σύζυγόν του νὰ διέλθῃ τὴν θύραν πρώτη, ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸν τράχηλον. Ἡ δόνα Κοντσέτα ἐστέναξε καὶ ἔθλιψε τὸν σίδηρον ὑπὸ τὴν χεῖρά της. Καὶ αὐθις ἀπαλαιοὶ σκέψεις τὴν κατέλαβον.

Ὅπως εἶχε καταλίπει ταχέως τὸ δωμάτιόν της, οὕτω καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτό. Ἐλαβε τὸν δακτύλιον καὶ τὸν σμάραγδον καὶ ἐξήτασε τὴν ὀπὴν μετὰ βελόνης. Εἰς τὴν θήκην ὑπῆρχεν ἀκόμη δηλητηρίον· ἐκάλυψεν ἐπιμελῶς τὴν ὀπὴν μετ' ἐλάσματος κασσιτέρου, ὃν ἐπίεσε πρὸς τὰ κάτω διὰ τῆς βελόνης, ἐπανέθετο τὸν σμάραγδον καὶ ὤθησε τὰς χηλὰς εἰς τὴν προτέραν θέσιν των. Ἦτο ἀκόμη κάτωχρος καὶ ἐπὶ πολὺ περιέστρεφεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸν δακτύλιον. Ὅτε ἠγέρθη τῆς τραπέζης, παρ' ἧ ἐκάθητο, λεπτὰ μόρια χρυσοῦς κόνεως ἔλαμπον περίξ αὐτῆς. «Ἡ τύχη καὶ μικρὰ τις πίεσις θὰ κάμουν τὰ λοιπά», ἐψιθύρισε ἐν ᾧ ἔκλειε τὸν δακτύλιον ἐντὸς σύρτου καὶ ἐσήμαινε διὰ τὴν ἀμφίπολόν της, «ἐλαχίστη πίεσις χρειάζεται μόνον».

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἡ πριγκήπισσα Βαρόλδη καὶ ἡ δόνα Κοντσέτα μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκήπισσης Πεντραβίνου. Ὁ πρίγκηψ ἀναφανδὸν ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν Ἀγγλίδαν σύζυγόν του καὶ ἐκείνη, ὠραία καὶ παρθενική, ὑπεδέχθη τὰς φίλας αὐτοῦ μετὰ χάριτος πολλῆς. Μετ' ἐπιπόλαιον συνομιλίαν, ἡ δόνα Κοντσέτα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς πριγκήπισσης Πεντραβίνου, μετέβη εἰς ἑτέραν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἵνα θαυμάσῃ περιοδικὸν τι σύγγραμμα, ἐν ᾧ ἡ πριγκήπισσα Βαρόλδη ὠμίλει μετὰ τοῦ πρίγκηπος.

— Ὁ σύζυγός σας καὶ ἐγὼ εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι, ὡς γνωρίζετε, εἶπε φιλοφρόνως ἡ δόνα Κοντσέτα εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ δεχθῆτε ἐν μικρὸν δῶρον ἀπὸ ἐμὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων σας, ἂν εὐαρεστήσθε.

Καὶ λαβοῦσα τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναίκος, ἐπέρασε τὸν μέγαν σμαράγδινον δακτύλιον εἰς τὸν λιχανόν.

— Βλέπετε, πηγαίνει ἀκριβῶς, προσέθετο, ἐν ᾧ ἡ πριγκήπισσα ἐψέλιζε τὰς εὐχαριστίας της.

Δραμοῦσα δ' εἰς τὸν σύζυγόν της, ἀνέτεινε τὴν χεῖρά της, ἐφ' ἧς οἱ σμαράγδοι ἐφεγγοβόλουν καὶ ἀνέκραξε :

— Κύτταξε, Βέππο, κύτταξε ! Ἡ δόνα Κοντσέτα μοὶ ἐχάρισεν αὐτὸν τὸν ὠραῖον δακτύλιον. Πρέπει καὶ σὺ νὰ τὴν εὐχαριστήσης.

Ἡ πριγκήπισσα Βαρόλδη ἐξεπλάγη καὶ ἀκουσίως εἶπε·

— Κοντσέτα, τὸν δακτύλιον Δόρια !

Ἡ πριγκήψ ἐπίσης ἐφάνη ἐκπεπληγμένος καὶ εἶπε·

— Τὸν δακτύλιον Δόρια, Κοντσέτα ! Εἶναι πάρα πολύ.

— Ὁ δακτύλιος αὐτὸς ἔχει ἱστορίαν, εἶπεν ἡ δόνα Κοντσέτα εἰς τὴν νεαρὰν γυναικα, μὴ δοῦσα σημασίαν εἰς τὴν ἐκπληξιν τῶν ἄλλων· χρονολογεῖται ἀπὸ τριακοσίων σχεδὸν ἐτῶν. Ὁ Βέππος εἶναι παλαιὸς μου φίλος καὶ ἀφ' οὗ ὑπανδρεύθητε τὸν Βέππον, ἐσυλλογίσθητε ὅτι εἴσθε ἀξία νὰ σᾶς χαρίσω τι, ὅπερ νὰ ἐξετίμων πάρα πολύ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἴμεθα ἐπίσης φίλοι.

— Βεβαίως θὰ εἴμεθα, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή, ἀσπαζομένη τὴν δόναν Κοντσέταν. Θὰ ἐκτιμῶ αὐτὸν τὸν δακτύλιον πολύ, πάρα πολύ, διότι μοὶ τὸν ἐδῶκατε σεῖς καὶ διότι εἴσθε φίλη τοῦ Βέππου, — καὶ φίλη ἰδική μου.

Ἡ δόνα Κοντσέτα τὴν ἀντησπάσθη σχεδὸν παραφόρως.

— Διατί ἐχάρισες αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητον δακτύλιον ; Ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τῆς πριγκήπισσης Βαρόλδη, εὐθὺς ὅτε ἀνεχώρησαν. Τί ἀλλόκοτον, ἀντιφατικὸν πλάσμα 'ποῦ εἶσαι, Κοντσέτα.

— Διότι ἀπέρχομαι καὶ διότι θέλω νὰ λησμονήσω, ἀπεκρίθη ἐκείνη χλευαστικῶς.

Εἶτα εἰσήγαγε καὶ καθ' ἅπαντα τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δὲν ἐλάλησε μόνον εἰρωνικὸν μειδιᾶμα ἐπλανᾶτο περὶ τὰ χεῖλη της.

Ἐνωρίς, τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν, ἀνηγγέλθη εἰς τὴν δόναν Κοντσέταν ὅτι ἡ πριγκήπισσα Πεντραβίνου ἀπέθανεν αἰφνιδίως κατὰ τὴν νύκτα. Ὠθευμένη ὑπὸ ἀχαλινώτου ὀρμῆς, μετέβη εἰς τὸ μικρὸν διαμέρισμα τοῦ ἄνω ὀρόφου τοῦ μεγάρου Πεντραβίνου, καί, εὐροῦσα τὴν θύραν ἡμιάνοικτον, εἰσῆλθε. Περιῆλθεν ἅπαντα τὰ δωμάτια, χωρὶς οὐδ' ἓνα ὑπηρετήν νὰ εὕρῃ. Εἶτα, ἀνοίξασα θύραν τινὰ εἰς τὸ ἄκρον διαδρόμου τινός, εὐρέθη εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον. Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης, μὲ τὴν λευκὴν ἐνδυμασίαν τοῦ γέφυματος, ὑπὸ τὰ μακρὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἐν ᾗ ἀπέθανεν, ἔκειτο ἡ νεαρὰ γυνή, καὶ γονυπετῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἦτο ὁ σύζυγός της, μὲ τὸ πρόσωπον κεκρυμμένον εἰς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης.

Ἐπὶ μικρὸν, ἡ δόνα Κοντσέτα παρετήρησε τὸ λεπτὸν πρόσωπον τῆς νεαρᾶς, ἣτις ἐφάνετο ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο. Ἐπέτυχε καὶ παράφορος χαρὰ ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της. Ὁ πριγκήψ ἐφάνετο ὡς μὴ ἀντιληφθεὶς τὴν παρουσίαν της ἔθετο τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καὶ εἶπε σιγᾶ:

— Βέππο, Ἄτυχῆ μου Βέππο !

Ἦγειρεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἐθεώρησεν ἐκπληκτος. Εἶτα εἶπεν ἀσθενῶς :

— "Ηκουσες ; Έχασα πᾶν ὅ,τι εἶχον πολύτιμον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἡ δόνα Κοντσέτα ἐθώπευσε τὴν κόμην του.

— Ἄτυχῆ Βέππο ! Εἶναι τρομερόν. Τόσον αἰφνιδίως ! Εἰπέ μοι πῶς συνέβη ; Ποία εἶναι ἡ αἰτία ; Ἐφαίνετο τόσον καλὰ χθές.

Ἡ πρίγκηψ ἠγέρθη, ἠσπάσθη τὴν χειρὰ της καὶ εἶπε διακεκομμένως :
! — Πόσον εἶσαι καλὴ 'ποῦ ἦλθες εἰς ἐμέ. Ὅλα συνέβησαν ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς. Μόλις δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπέθανεν.

Ἡ δόνα Κοντσέτα ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

— Ὁμιλούσαμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, καὶ ἐκράτει ὑψηλὰ τὴν χειρὰ της οὕτως ὥστε τὸ φῶς νὰ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τὸν ὅποιον τῆς ἐχάρισες. « Ὁμοιάζει μὲ δακτύλιον Καρδινάλιου » εἶπον ἐγώ. « Πρέπει νὰ τὸν ἀσπασθῶ ἐκ σεβασμοῦ ». Ἐθλίψα τὰ χεῖλη μου ἐπὶ τοῦ μεσαίου

σμαράγδου, ὅτε ἐκείνη ἀπέσυρε τὴν χειρὰ της ταχέως, κρᾶζουσα « Μὲ πληγόνεις ». Εὐθὺς δὲ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου — νεκρά.

Ἄκουσίως, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δόνας Κοντσέτας ἠρῶνθησαν τὴν χειρὰ τῆς νεκρᾶς. Ἐκεῖ, λάμπων ἀπαισίως μεταξύ τῶν λευ-

✦ Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκεῖτο ἡ νεκρὰ γυνή ✦

κῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτός της, ἦτο ὁ δακτύλιος. Ὁ ἴδιος δὲ σύζυγος ἔδωκε τὸν θάνατον ὃν αὐτὴ ἐμηχανεύθη διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην — καὶ δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ. Αὐθις, μεγίστη χαρὰ ἔκαμε τοὺς ὀφθαλμούς της ν' ἀπαστραψῶσι, τὰ χεῖλη της νὰ μειδιάσωσιν. Ἐφαίνετο ὡς μὴ συνειδυῖα τὴν παρουσίαν τοῦ πρίγκηπος. Ἀλλά, τὸ βλέμμα αὐτοῦ εἶχε παρακολουθήσει τὰ ἰδικὰ της. Εἶδε τὸ θριαμβευτικὸν βλέμμα της· εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν προσήλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων σμαράγδων, καὶ μετ' ἀγρίας κραυγῆς ἀπέσπασε τὸν δακτύλιον ἀπὸ τοῦ δακτύλου τῆς νεκρᾶς συζύγου του. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος ὑπῆρχεν ἑλαφρὰ ἀμυχή. Ὁ πρίγκηψ ἐψηλάφησε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δακτυλίου καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ χρυσὸς ἦτο σκληρὸς καὶ αἰχμηρὸς.

— Ἄ ! Πρόσεχε ! Ἀνέκραζεν ἡ δόνα Κοντσέτα, ἐν ᾧ ἐκεῖνος προσέτριβε τὸν δακτύλιον ἐπὶ τοῦ δακτύλου του, σκεπτομένη μόνον περὶ τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχεν αὐτός, πρόσεχε !

Ὁ δακτύλιος ἔπεσεν ἀπὸ τῆς χειρός του καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ στίλ-

πνοῦ δαπέδου· ἀμφότεροι παρατήρουν ἀλλήλους, ἐνῶ ἡ νεκρὰ ἔκειτο μεταξύ αὐτῶν.

Ἄφνω, ἡ ἀλήθεια ἔλαμψεν εἰς αὐτόν.

Ἐκτρασιε βδελυγμίας, φρίκης, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκηπος, καὶ ἡ δόνα Κοντσέτα ἔπεσε γονυπετής. Τὰ ὠτά της ἐδόμβουν ὡσεὶ δεκαχισχίλιοι κώδωνες ἐσήμαινον. Ὁ πρίγκηψ παρατήρησε τὴν τεταπεινωμένην γυναῖκα, εἶτα τὸ ἀκίνητον σῶμα τῆς συζύγου του.

— Ἐκαμες αὐτό, σύ! Ἀνέκραξε, δραττόμενος ἀπὸ τῶν ὤμων τῆς δόνας Κοντσέτας καὶ σείων αὐτὴν ἀγρίως τῆδε κἀκείσε. Ἐννοῶ. Ὁ δακτύλιος ἦτο δηλητηριασμένος. Διατί τὴν ἐφόνευσες, — διατί; Εἰπέ μοι, δι' ὄνομα Θεοῦ, διατί;

— Σὲ ἠγάπων, σὲ ἠγάπων, ἐψέλλισε θρηνωδῶς ἡ δόνα Κοντσέτα, κυλισμένη εἰς τοὺς πόδας του.

Ἐπεγένετο σιγή.

Ὁ πρίγκηψ ἤγειρε τὰς χεῖράς του ὡσεὶ ἵνα ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς ἀθλίας γυναικός, ἐν παραφορᾷ λύσεως. Τὰ χεῖλη του συνεσπάρθησαν, εἶτα δὲ οἱ βραχίονές του ἔπεσαν ἀδρανεῖς.

— Ὁ θάνατος θὰ ἦτο φιλάνθρωπία διὰ μίαν ὅπως σύ, εἶπεν ὑποκώφως. Φύγε!

Καὶ ἐλάκτισεν αὐτὴν διὰ τοῦ ποδός του.

Ἡ δόνα Κοντσέτα ἠγέρθη ἀσθενῶς, καὶ μετὰ κεκλιμένης κεφαλῆς ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ κραυγὴ τοῦ πρίγκηπος «Σύζυγέ μου! Σύζυγέ μου!» ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά της.

Καὶ εἰς τὴν γωνίαν, εἰς ἣν εἶχε κυλισθῆ, ὁ πράσινος δακτύλιος Δόρια ἔλαμπεν ἀπαίσίως.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ ROBERT FRANCIS)

Τ Σ Α Κ Π Ι Ν Η Σ

✽ ΠΡΟΩΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ✽